

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 3 października 2013 r.(*)

Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 – Jurysdykcja – Czyny niedozwolone i czyny podobne do czynów niedozwolonych – Majątkowe prawa autorskie – Nośnik materialny, na którym zwielokrotniono utwór podlegający ochronie – Udostępnienie w sieci – Określenie miejsca, w którym urzeczywistniła się szkoda

W sprawie C-170/12

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Cour de cassation (Francja) postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2012 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 11 kwietnia 2012 r., w postępowaniu:

Peter Pinckney

przeciwko

KDG Mediatech AG,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: L. Bay Larsen, prezes izby, J. Malenovský, U. Løhmus, M. Safjan (sprawozdawca) i A. Prechal, sędziowie,

rzecznik generalny: N. Jääskinen,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

– w imieniu P. Pinckneya przez J. de Salvę de Brunetona, avocat,

- w imieniu rządu francuskiego przez G. de Bergues'a i B. Beaupère-Manokhę, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu greckiego przez S. Chalę, działającą w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu austriackiego przez C. Pesendorfer, działającą w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu polskiego przez B. Majczynę i M. Szpunara, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez A.M. Rouchaud-Joët, działającą w charakterze pełnomocnika,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 13 czerwca 2013 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem”).

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między P. Pinckneyem, zamieszkałym we Francji, a KDG Mediatech AG (zwaną dalej „spółką Mediatech”), spółką z siedzibą w Austrii, w przedmiocie żądania odszkodowania z tytułu naruszenia majątkowych praw autorskich P. Pinckneya, jakiego miała się dopuścić wspomniana spółka.

Ramy prawne

Rozporządzenie

3 Motywy 2, 11, 12 i 15 rozporządzenia stwierdzają:

„(2) Różnice pomiędzy przepisami poszczególnych państw o jurysdykcji i uznawaniu orzeczeń utrudniają należyte funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Dlatego nieodzownym jest wydanie przepisów celem ujednoczenia przepisów o jurysdykcji w sprawach cywilnych i handlowych oraz uproszczenia formalności ze względu na szybkie i nieskomplikowane uznawanie i wykonywanie orzeczeń z państw członkowskich związanych niniejszym rozporządzeniem.

[...]

(11) Przepisy o jurysdykcji powinny być w wysokim stopniu przewidywalne i powinny zależeć zasadniczo od miejsca zamieszkania pozwanego, a tak ustalona jurysdykcja powinna mieć miejsce zawsze, z wyjątkiem kilku dokładnie określonych przypadków, w których ze względu na przedmiot sporu lub umowę stron uzasadnione jest inne kryterium powiązania. Siedziba osób prawnych musi być zdefiniowana wprost w rozporządzeniu celem wzmocnienia przejrzystości wspólnych przepisów i uniknięcia konfliktów kompetencyjnych.

(12) Jurysdykcja oparta na łączniku miejsca zamieszkania powinna zostać uzupełniona jurysdykcją opartą na innych łącznikach, które powinny zostać dopuszczone ze względu na ścisły związek pomiędzy sądem a sporem prawnym lub w interesie prawidłowego wymiaru sprawiedliwości.

[...]

(15) W interesie zgodnego [jednolitości] wymiaru sprawiedliwości należy unikać tak dalece, jak jest to tylko możliwe, równoległych postępowań, aby w dwóch państwach członkowskich nie zapadały niezgodne ze sobą orzeczenia [...].”

4 Przepisy o jurysdykcji ujęte są w rozdziale II rozporządzenia, który obejmuje art. 2–31.

5 Artykuł 2 rozporządzenia, który wchodzi w skład sekcji 1 rozdziału II, zatytułowanej „Przepisy ogólne”, ma następujące brzmienie:

„Z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia osoby mające miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego mogą być pozywane, niezależnie od ich obywatelstwa, przed sądy tego państwa członkowskiego”.

6 Artykuł 3 rozporządzenia, zawarty w tej samej sekcji, stanowi w ust. 1:

„Osoby mające miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego mogą być pozywane przed sądy innego państwa członkowskiego tylko zgodnie z przepisami sekcji 2–7 niniejszego rozdziału”.

7 W sekcji 2 rozdziału II rozporządzenia, zatytułowanej „Jurysdykcja szczególna”, znajduje się między innymi jego art. 5. Artykuł ten w pkt 3 przewiduje, że:

„Osoba, która ma miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego, może być pozwana w innym państwie członkowskim:

[...]

3) jeżeli przedmiotem postępowania jest czyn niedozwolony lub czyn podobny do czynu niedozwolonego albo roszczenia wynikające z takiego czynu – przed sąd miejsca, gdzie nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę”.

Dyrektywa 2001/29/WE

8 Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10) zawiera rozdział II, zatytułowany „Prawa i wyjątki”, w którym mieszczą się między innymi art. 2–4, dotyczące, odpowiednio, prawa do publicznego udostępniania utworów i prawa podawania do publicznej wiadomości innych przedmiotów objętych ochroną oraz prawa do rozpowszechniania.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

9 Peter Pinckney, zamieszkały w Tuluzie (Francja), twierdzi, że jest autorem, kompozytorem i wykonawcą dwunastu piosenek zarejestrowanych na płycie winylowej przez zespół Aubrey Small.

10 Odkrywszy, że piosenki te zostały zarejestrowane bez jego zgody na płycie kompaktowej (CD) nagranej w Austrii przez spółkę Mediatech, a następnie sprzedawanej przez brytyjskie spółki Crusoe lub Elegy za pośrednictwem licznych stron internetowych dostępnych w jego miejscu zamieszkania w Tuluzie, pozwał on w dniu 12 października 2006 r. spółkę Mediatech do tribunal de grande instance de Toulouse (sądu cywilnego pierwszej instancji w Tuluzie) w celu uzyskania odszkodowania z tytułu szkody, jaką poniósł w związku z naruszeniem jego praw autorskich.

11 Spółka Mediatech podniosła zarzut braku właściwości sądów francuskich. Postanowieniem z dnia 14 lutego 2008 r. sędzia tribunal de grande instance de Toulouse wyznaczony do wstępnego rozpoznania sprawy oddalił zarzut braku właściwości, uznając samą okoliczność, że P. Pinckney mógł nabyć omawiane płyty w swoim miejscu zamieszkania we Francji za pośrednictwem strony internetowej publicznie dostępnej w tym kraju, za wystarczającą do stwierdzenia rzeczywistego związku między okolicznościami faktycznymi sprawy a podnoszoną szkodą, co uzasadnia właściwość sądu, do którego wniesiono powództwo.

12 Spółka Mediatech wniosła apelację od tego orzeczenia, twierdząc, że płyty CD zostały nagrane w Austrii, gdzie znajduje się jej siedziba, na zamówienie brytyjskiej spółki, która sprzedaje je za pośrednictwem strony internetowej. Z tego względu jej zdaniem właściwe są jedynie sądy miejsca siedziby pozwanego, które znajduje się w Austrii, lub sądy miejsca, w którym nastąpiła szkoda, to jest miejsca, gdzie został popełniony zarzucany czyn, a więc sądy Zjednoczonego Królestwa.

13 Wyrokiem z dnia 21 stycznia 2009 r. cour d'appel de Toulouse (sąd apelacyjny w Tuluzie) stwierdził brak właściwości tribunal de grande instance de Toulouse, z tego względu że miejsce siedziby pozwanego znajduje się w Austrii, a miejsce, w którym nastąpiła szkoda, nie może się znajdować we Francji, przy czym nie ma potrzeby rozpatrywania zakresu odpowiedzialności, odpowiednio, spółki Mediatech oraz spółek Crusoe lub Elegy, gdyż tym ostatnim nie zarzucano współdziałania ze spółką Mediatech.

14 Peter Pinckney wniósł skargę kasacyjną od tego wyroku, powołując się na naruszenie art. 5 pkt 3 rozporządzenia. Twierdzi w niej, że istnieje podstawa prawna dla właściwości sądów francuskich, a jego pozew został niesłusznie odrzucony.

15 W tych okolicznościach Cour de cassation (sąd kasacyjny) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy art. 5 pkt 3 [rozporządzenia] należy interpretować w ten sposób, że w wypadku zarzutu naruszenia majątkowych praw autorskich za pomocą treści udostępnianych poprzez stronę internetową

– osoba uważająca się za poszkodowaną ma prawo wnieść powództwo odszkodowawcze do sądu każdego z państw członkowskich, na którego terytorium treść umieszczona na stronie internetowej jest lub była dostępna, w zakresie naprawienia szkody poniesionej na terytorium państwa członkowskiego tego sądu,

czy

– treść ta musi być ponadto przeznaczona dla odbiorców znajdujących się na terytorium tego państwa członkowskiego, ewentualnie czy musi występować inny łącznik?

2) Czy odpowiedź na pytanie pierwsze będzie taka sama, jeżeli zarzucane naruszenie majątkowych praw autorskich nie wynika z udostępnienia w Internecie zdematerializowanej treści, lecz, jak w niniejszej sprawie, z oferty sprzedaży w sieci materialnego nośnika zawierającego tę treść?”

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie dopuszczalności

16 Rząd austriacki podnosi zarzut niedopuszczalności pytań prejudycjalnych. Są one jego zdaniem hipotetyczne w stosunku do okoliczności sporu w postępowaniu głównym, gdyż nie dotyczą działania spółki Mediatech polegającego na zwielokrotnieniu utworów, lecz późniejszego działania wskazanych spółek brytyjskich, polegającego na rozpowszechnianiu płyt. Zdaniem tego rządu z opisu okoliczności faktycznych w postępowaniu głównym nie wynika, by spółka Mediatech organizowała dystrybucję płyt CD przez te spółki lub by miała z nimi jakiegokolwiek związki.

17 Zdaniem tego rządu zaś pierwsze pytanie prejudycjalne jest w każdym razie niedopuszczalne, jako że opiera się na błędnym założeniu, iż w sieci oferowana była zdematerializowana treść, to jest utwór jako taki, podczas gdy sporna w postępowaniu głównym oferta dotyczyła materialnego nośnika, na którym zwielokrotniono tę treść.

18 W tej kwestii należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem odmowa rozpatrzenia przez Trybunał wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożonego przez sąd krajowy jest możliwa tylko wtedy, gdy w sposób oczywisty wykładnia prawa Unii, o którą wnosi sąd krajowy, nie ma żadnego związku ze stanem faktycznym czy przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, gdy problem ma charakter hipotetyczny lub też gdy Trybunał nie dysponuje informacjami faktycznymi lub prawnymi niezbędnymi do udzielenia użytecznej odpowiedzi na pytania, które zostały mu postawione (wyroki: z dnia 11 września 2008 r. w sprawie C-11/07 Eckelkamp i in., Zb.Orz. s. I-6845, pkt 28; a także z dnia 20 czerwca 2013 r. w sprawie C-259/12 Rodopi-M 91, pkt 27).

19 Trybunał wyjaśnił również, że uzasadnieniem zwrócenia się z pytaniem prejudycjalnym nie jest zamiar uzyskania doradczych opinii w odniesieniu do pytań o charakterze ogólnym czy hipotetycznym, lecz rzeczywista potrzeba związana z rozstrzygnięciem sporu (wyrok z dnia 2 kwietnia 2009 r. w sprawie C-459/07 Elshani, Zb.Orz. s. I-2759, pkt 42).

20 W niniejszej sprawie jest bezsporne, że sąd odsyłający rozpatruje zarzut naruszenia majątkowych praw autorskich wynikającego z oferty sprzedaży w sieci materialnego nośnika, na którym zwielokrotniono utwór podlegający ochronie, oraz że kwestia właściwości sądów francuskich do rozpatrzenia tego zarzutu jest właśnie przedmiotem sporu w postępowaniu głównym. Z całości informacji dostępnych Trybunałowi wynika zaś, że rozstrzygnięcie sporu jest uzależnione od odpowiedzi na pytania prejudycjalne, które należy jednak przeformułować.

21 Pytania prejudycjalne są zatem dopuszczalne.

Co do istoty

22 Występując z tymi pytaniami, które należy przeformułować, sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 5 pkt 3 rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że w wypadku zarzutu naruszenia majątkowych praw autorskich chronionych przez państwo członkowskie sądu, do którego wniesiono powództwo, sąd ten jest właściwy do rozpoznania powództwa odszkodowawczego wniesionego przez autora utworu przeciwko spółce z siedzibą w innym państwie członkowskim, która w tym państwie dokonała zwielokrotnienia tego utworu na nośniku materialnym rozpowszechnianym następnie przez spółki z siedzibą w trzecim państwie członkowskim za pośrednictwem strony internetowej dostępnej również na obszarze właściwości miejscowej sądu, do którego wniesiono powództwo.

23 W celu udzielenia odpowiedzi na te pytania należy przypomnieć na wstępie, że przepisy rozporządzenia powinny być interpretowane w sposób autonomiczny, z

uwzględnieniem ustanowionego w nim systemu oraz jego celów (wyrok z dnia 16 maja 2013 r. w sprawie C-288/11 Melzer, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo).

24 W drodze odstępstwa od fundamentalnej zasady wyrażonej w art. 2 ust. 1 rozporządzenia, ustanawiającej jurysdykcję sądów państwa członkowskiego miejsca zamieszkania pozwanego, rozdział II sekcja 2 rozporządzenia określa pewną liczbę sytuacji jurysdykcji szczególnej, w tym sytuację przewidzianą w art. 5 pkt 3 rozporządzenia (ww. wyrok w sprawie Melzer, pkt 23).

25 Ponieważ jurysdykcja sądu miejsca, w którym nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę, stanowi normę jurysdykcji szczególnej, podlega ona ścisłej wykładni i nie dopuszcza interpretacji wykraczającej poza sytuacje wyraźnie określone w rozporządzeniu (ww. wyrok w sprawie Melzer, pkt 24).

26 Niemniej wyrażenie „miejsce, gdzie nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę”, użyte w art. 5 pkt 3 rozporządzenia, obejmuje zarówno miejsce, w którym szkoda się urzeczywistniła, jak i miejsce, w którym nastąpiło zdarzenie powodujące powstanie szkody, wobec czego powództwo może zostać skierowane, według wyboru powoda, do sądu właściwego dla jednego z tych miejsc (ww. wyrok w sprawie Melzer, pkt 25).

27 W tej kwestii z utrwalonego orzecznictwa wynika, że norma jurysdykcyjna zawarta w art. 5 pkt 3 rozporządzenia jest oparta na istnieniu łącznika wynikającego ze szczególnie ścisłego związku między roszczeniem a sądem miejsca, gdzie nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę, który uzasadnia przyznanie jurysdykcji temu sądowi ze względu na prawidłowy wymiar sprawiedliwości oraz sprawną organizację postępowania (ww. wyrok w sprawie Melzer, pkt 26).

28 Ponieważ identyfikacja jednego z łączników przyjętych w orzecznictwie przytoczonym w pkt 26 niniejszego wyroku powinna umożliwić przyznanie jurysdykcji temu sądowi, który obiektywnie jest w stanie najlepiej ocenić, czy spełnione są przesłanki odpowiedzialności pozwanego, powództwo może być prawidłowo wniesione tylko do sądu, w którego obszarze właściwości miejscowej mieści się właściwy łącznik (zob. podobnie wyrok z dnia 25 października 2012 r. w sprawie C-133/11 Folien Fischer i Fofitec, pkt 52).

29 Należy zauważyć, że w niniejszej sprawie, odmiennie od okoliczności sprawy Melzer, zakończonej ww. wyrokiem, spór w postępowaniu głównym nie dotyczy prawidłowości pozwania przed określony sąd jednego ze sprawców zarzucanej szkody w związku z miejscem nastąpienia zdarzenia, które doprowadziło do jej powstania. Jest bowiem bezsporne, że miejsce to nie znajduje się na obszarze właściwości miejscowej sądu, do którego P.

Pinckney wniósł pozew. Powstaje natomiast pytanie, czy sąd ten jest właściwy ze względu na miejsce urzeczywistnienia się zarzucanej szkody.

30 Należy więc konkretnie określić sytuacje, w jakich na potrzeby zastosowania art. 5 pkt 3 rozporządzenia szkoda wynikająca z naruszenia majątkowych praw autorskich urzeczywistnia się lub może się urzeczywistnić w innym państwie członkowskim niż państwo, w którym pozwany dokonał zwielokrotnienia utworu na nośniku materialnym, rozpowszechnianym następnie za pośrednictwem strony internetowej dostępnej również na obszarze właściwości miejscowej sądu, do którego wniesiono powództwo.

31 Trybunał interpretował już art. 5 pkt 3 rozporządzenia w odniesieniu do naruszeń popełnionych za pośrednictwem Internetu i mogących z tego względu urzeczywistnić się w więcej niż jednym miejscu (zob. wyroki: z dnia 25 października 2011 r. w sprawach połączonych C-509/09 i C-161/10 eDate Advertising i Martinez, Zb.Orz. s. I-10269; a także z dnia 19 kwietnia 2012 r. w sprawie C-523/10 Wintersteiger).

32 Jak wynika z tych orzeczeń, po pierwsze, miejsce urzeczywistnienia się szkody w rozumieniu omawianego przepisu może być różne w zależności od charakteru prawa, którego naruszenie jest podnoszone (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Wintersteiger, pkt 21–24).

33 Po drugie, możliwość urzeczywistnienia się szkody w określonym państwie członkowskim jest uzależniona od tego, czy prawo, którego naruszenie jest podnoszone, podlega ochronie w tym państwie (zob. ww. wyrok w sprawie Wintersteiger, pkt 25).

34 Wreszcie po trzecie, jak wynika z omawianych orzeczeń, zgodnie z celami wspomnianymi w pkt 27 niniejszego wyroku określenie miejsca urzeczywistnienia się szkody w celu ustalenia właściwości konkretnego sądu do rozpatrzenia zarzutu naruszenia w sprawach deliktowych lub quasi-deliktowych zależy również od tego, który sąd jest w stanie najlepiej ocenić zasadność tego zarzutu (ww. wyroki: w sprawach połączonych eDate Advertising i Martinez, pkt 48; a także w sprawie Wintersteiger, pkt 27).

35 Stosując powyższe zasady, Trybunał dokonuje, na potrzeby określenia miejsca urzeczywistnienia się zarzucanej szkody wyrządzonej za pośrednictwem Internetu, rozróżnienia między naruszeniem dóbr osobistych a naruszeniem praw własności intelektualnej i przemysłowej.

36 W ten sposób osoba poszkodowana w związku z naruszenia jej dóbr osobistych – które to dobra podlegają ochronie we wszystkich państwach członkowskich – za pośrednictwem treści umieszczonej w sieci może, ze względu na miejsce urzeczywistnienia się szkody,

dochodzić odpowiedzialności sprawcy przed sądami każdego z państw członkowskich, na których terytorium treść ta jest lub była dostępna. Sądy te są właściwe do rozpatrywania jedynie roszczeń dotyczących szkody wyrządzonej na terytorium państwa członkowskiego sądu, do którego wniesiono powództwo (zob. ww. wyrok w sprawach połączonych eDate Advertising i Martinez, pkt 52). Poza tym, ponieważ skutki naruszenia dóbr osobistych za pośrednictwem treści umieszczonej w sieci jest w stanie najlepiej ocenić sąd miejsca, w którym znajduje się ośrodek życiowych interesów poszkodowanego, zainteresowany ma możliwość wniesienia powództwa dotyczącego całości szkody do jednego sądu, to jest do sądu właściwego dla tego miejsca (ww. wyrok w sprawach połączonych eDate Advertising i Martinez, pkt 48).

37 Natomiast zarzut naruszenia prawa własności intelektualnej lub przemysłowej, którego ochrona na podstawie aktu rejestracji jest ograniczona do terytorium państwa członkowskiego, w którym ta rejestracja nastąpiła, należy wnosić do sądów owego państwa. To bowiem sądy państwa członkowskiego rejestracji są w stanie najlepiej ocenić, czy rzeczywiście doszło do naruszenia prawa, o które chodzi (zob. podobnie, w odniesieniu do krajowych znaków towarowych, ww. wyrok w sprawie Wintersteiger, pkt 25 i 28).

38 Należy zbadać, czy wnioski wynikające z omówionych powyżej precedensów znajdują zastosowanie do zarzutu naruszenia praw autorskich.

39 W pierwszym rzędzie trzeba zauważyć, że majątkowe prawa autorskie podlegają, podobnie jak prawa wynikające z krajowego znaku towarowego, zasadzie terytorialności. Prawa te powinny jednak, w szczególności na podstawie dyrektywy 2001/29, podlegać automatycznie ochronie we wszystkich państwach członkowskich, w związku z czym mogą też zostać naruszone w każdym z nich, odpowiednio do obowiązującego prawa materialnego.

40 Trzeba w tej mierze od razu wyjaśnić, że kwestia, po pierwsze, czy okoliczności, w jakich prawo chronione w państwie członkowskim sądu, do którego wniesiono powództwo, można uznać za naruszone, a po drugie, czy naruszenie to można przypisać pozwanemu, należy do istoty sprawy, którą bada właściwy sąd (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Wintersteiger, pkt 26).

41 Na etapie badania właściwości sądu do rozpatrywania szkody określenie miejsca, w którym się ona urzeczywistniła w rozumieniu art. 5 pkt 3 rozporządzenia, nie może bowiem być uzależnione od kryteriów właściwych dla rozpoznania sprawy co do istoty i nie wymienionych w tym przepisie. Przepis ten wskazuje zaś jako jedyny warunek, by nastąpiło lub mogło nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę.

42 Zatem, odmiennie niż art. 15 ust. 1 lit. c) rozporządzenia, który był przedmiotem wykładni w wyroku z dnia 7 grudnia 2010 r. w sprawach połączonych C-585/08 i C-144/09 Pammer i Hotel Alpenhof, Zb.Orz. s. I-12527, art. 5 pkt 3 rozporządzenia nie wymaga, by działalność była „kierowana do” państwa członkowskiego sądu, do którego wniesiono powództwo.

43 W związku z tym w odniesieniu do zarzutu naruszenia majątkowych praw autorskich sąd, do którego wniesiono powództwo dotyczące czynu niedozwolonego lub czynu podobnego jest właściwy do jego rozpoznania, jeżeli tylko państwo członkowskie, na którego terytorium działa ten sąd, chroni prawa majątkowe, których poszanowania powód dochodzi, a zarzucana szkoda może się urzeczywistnić na obszarze właściwości miejscowej owego sądu.

44 W takich okolicznościach jak w postępowaniu głównym niebezpieczeństwo urzeczywistnienia się szkody wynika w szczególności z możliwości nabycia za pośrednictwem strony internetowej dostępnej na obszarze właściwości miejscowej sądu, do którego wniesiono powództwo, kopii utworu, z którym związane są prawa, na które powód się powołuje.

45 Natomiast jeżeli ochrona udzielona przez państwo członkowskie sądu, do którego wniesiono powództwo, obejmuje jedynie terytorium tego państwa, sąd ten jest właściwy tylko w zakresie szkody wyrządzonej na terytorium państwa członkowskiego, któremu podlega.

46 Gdyby bowiem sąd taki był właściwy również w zakresie szkody wyrządzonej na terytorium innych państw członkowskich, zastępowałyby sądy tych państw, podczas gdy są one co do zasady właściwe w świetle art. 5 pkt 3 rozporządzenia oraz zasady terytorialności do rozpatrywania szkód wyrządzonych na terytorium ich państw członkowskich i są w stanie najlepiej ocenić, zarówno czy nastąpiło naruszenie majątkowych praw autorskich chronionych w danym państwie członkowskim, jak też jakiego charakteru szkoda wystąpiła.

47 Wobec powyższego trzeba na postawione pytania odpowiedzieć, iż art. 5 pkt 3 rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że w wypadku zarzutu naruszenia majątkowych praw autorskich chronionych przez państwo członkowskie sądu, do którego wniesiono powództwo, sąd ten jest właściwy do rozpoznania powództwa odszkodowawczego wniesionego przez autora utworu przeciwko spółce z siedzibą w innym państwie członkowskim, która w tym państwie dokonała zwielenokrotnienia tego utworu na nośniku materialnym rozpowszechnianym następnie przez spółki z siedzibą w trzecim państwie członkowskim za pośrednictwem strony internetowej dostępnej również na obszarze właściwości miejscowej sądu, do którego wniesiono powództwo. Sąd ten jest właściwy wyłącznie w zakresie szkody wyrządzonej na terytorium państwa członkowskiego, któremu podlega.

W przedmiocie kosztów

48 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym; do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że w wypadku zarzutu naruszenia majątkowych praw autorskich chronionych przez państwo członkowskie sądu, do którego wniesiono powództwo, sąd ten jest właściwy do rozpoznania powództwa odszkodowawczego wniesionego przez autora utworu przeciwko spółce z siedzibą w innym państwie członkowskim, która w tym państwie dokonała zwielokrotnienia tego utworu na nośniku materialnym rozpowszechnianym następnie przez spółki z siedzibą w trzecim państwie członkowskim za pośrednictwem strony internetowej dostępnej również na obszarze właściwości miejscowej sądu, do którego wniesiono powództwo. Sąd ten jest właściwy wyłącznie w zakresie szkody wyrządzonej na terytorium państwa członkowskiego, któremu podlega.

Podpisy

* Język postępowania: francuski.